

des til nærmeste kronebeløb, der er deleligt med 12.

Til nr. 69

Efter bestemmelsen ydes der en erhvervslejer støtte, når lejeren skal fraflytte lejemålet som følge af beslutninger i medfør af loven.

Denne støtte er i realiteten ikke en godtgørelse, som er udtryk for en éngangsydelse, men derimod et tilskud, der udbetales løbende i 5 år.

Det foreslås, at bestemmelsen ændres i overensstemmelse hermed.

Til nr. 70

Forslaget tilsigter at præcisere, at der ved beregningen af godtgørelsen tages hensyn til, om de nye lokaler ved størrelse eller udformning indeholder en væsentlig forbedring ikke alene af lokalerne, men også *for virksomheden*, f.eks. på en sådan måde, at der åbnes mulighed for driftsmæssige forbedringer gennem en mere rationel arbejdsgang.

Til nr. 71

Forslaget er en konsekvensændring.

Til nr. 72

Det foreslås præciseret, fra hvilket tidspunkt tilskuddet tidligst kan ydes.

Den nugældende bestemmelse har ingen selvstændig refusionsbestemmelse, og støtten er således en byfornylsesudgift, jfr. §§ 57 og 66. Denne støtte belaster den i § 59 omtalte ramme for tilsagn.

Det er derfor foreslået, at der indføres en refusionsbestemmelse bl.a. under hensyn til, at § 46 også er en løbende ydelse, og at begge støttetyper, §§ 46 og 47, har selvstændige konti på finansloven. Endeligt foreslås det, at tilskuddet i lighed med tilskud efter § 46 afrundes til nærmeste kronebeløb, der er deleligt med 12.

Til nr. 73

Ændringen er redaktionel.

Til nr. 74

Efter den gældende regel i § 51 er det alene ejeren, der får meddelelse om ekspropriationsbeslutningen.

Reglen foreslås udvidet til at omfatte samtlige rettighedshavere over ejendommen, således at såvel ejeren som andre, såsom pant- og servituthavere, får meddelelse om ekspropriationsbeslutningen. Dette forudsætter dog, at rettighederne fremgår af

tingbogen eller, at kommunalbestyrelsen er bekendt med rettigheden.

Hvis det ikke er muligt at give meddelelse om ekspropriationsbeslutningen, f.eks. fordi adressen efter forgæves henvendelse til bl.a. folkeregisteret forbliver ukendt, skal ekspropriationsbeslutningen kundgøres mindst to gange i lokale aviser. I kundgørelsen skal der medtages forhold, der skønnes at have betydning for underretningen, herunder ejendommens nøjagtige betegnelse og beliggenhed, ejerens og rettighedshavers navn, og oplysning om klageadgang og klagefrist.

Ændringen har lighed med §§ 47 og 49 i lov om offentlige veje, der finder tilsvarende anvendelse ved ekspropriationer efter lov om kommuneplanlægning.

Til nr. 75

Ændringen er redaktionel, og en konsekvens af den foreslåede ændring af § 51 (nr. 74).

Til nr. 76

Det foreslås, at der indføres en frist på 6 uger til at klage over kommunens afgørelse i medfør af § 52, stk. 3, idet der findes klagefrister i lovens øvrige klageregler.

Til nr. 77

Ændringen er en konsekvens af ændringen af § 51. Der henvises til bemærkningerne til nr. 74.

Til nr. 78

Idet der henvises til bemærkningerne til nr. 44, er det foreslået, at taksationsmyndighedernes kompetence tilsvarende udvides til også at omfatte afgørelser efter §§ 36 og 37.

Til nr. 79

Det foreslås, at der indføres en frist på 6 måneder til at anlægge retssag efter § 55, stk. 4. Dette svarer til søgsmålsfristen i den gældende § 54.

Til nr. 80

Ændringen er redaktionel.

Til nr. 81

Ændringen betyder, at udgiften til rentebidrag og afdragsbidrag ikke længere afholdes af kommunerne, for derefter at blive refunderet af staten efter de hidtidige regler i § 66. Der tilsigtes ingen ændring i den endelige udgiftsfordeling mellem stat og kommune (jfr. ændring til § 66, stk. 1, 2, 3